

е за мене. Имамъ тука вѣтрѣ въ отварникѣтъ десеть хиляди и повече злати и записи. Паднахъ по дирѣжъ ми и си иматъ на умѣтъ че ще ми намѣратъ вѣтрѣ въ кѣщѣтъ.

— Ама знаешъ ли? дявола не оре не копай.

— Какво? И тѣжъ добра! Не тя е срамъ! Куму ще дойде на умъ че тука долу има челоуѣцы.

— А бе по нѣкого май...

— Не бой ся.

— Ами отварникѣтъ си този съ златото?

— Ще го занесъ тамъ дѣто грѣба.

— Знае ли нѣщо главатарѣтъ?

— Ще ся научи тозъ вечеръ.

— Дѣ?

— Тамъ дѣто грѣба.

— Но извѣстихъ му да дойде тука.

— Ще има врѣме да иди и тамо.

— Я стой! слушай! Чуешъ ли горѣ гласове.

— Като че ми ся счува и мене нѣщо тѣтнѣтиѣ.

— А бе-й да нѣма нѣщо?

— Да имѣ каквото ще! не щѣ да знамъ; тука сме добрѣ.

— Я мълчѣте! Слушай, слушай... нѣкой трополи въ готварникѣтъ.

— Мълчѣте...

Дѣйствиелно прѣди малко стопанинѣтъ на кѣщѣтъ г. Паскаль Тоннера, увѣдомѣнъ за това що ставаше въ кѣщѣтъ му, разсърденъ и намръщенъ завече ся на скелѣтъ на Галатѣ, качи ся на единъ канкъ и като стигна на Кладъ-кюю, прѣминахъ като стрѣла растоянѣто мѣжду скелѣтъ и кѣщѣтъ.

— Каква е тазъ работа, що сте ся набрали толкозь и що щѣте въ дворѣтъ ми? рече като влѣзе.

— Ный нищо не знаемъ, Господинъ Паскале. Този тука